

som de nye Stuehuse og høje Lader lod formode. Hin frygtelige Ildebrandsnat havde røkket ved adskilliges Velfærd, ligesom den ikke var helt uden Skyld i den Sindets Fortrykthed og let vakte Modløshed, der hidtil havde gjort dem til saa viljeløse Redskaber i Provstens Hænder. Det var, som om de bestandig gik og rugede over Mindet om det røde Flammehav, der i Løbet af et Par Timer havde forvandlet deres By og al deres rørlige Ejendom til en rygende Brandtomt, hvorover kun Husenes Skorstensmure og Havernes forkullede Træstammer spøgelseagtigt ragede op, — som om de bestandig saa' for sig de Dynger af døde og forbrændte Kroppe af Heste, Køer og Svin, de Bunker af sønderbrudt Bohave og sodede Bjælker, hele denne Mødding af Lig, Skrammel og Aske, hvorover Solen Morgenen efter kastede sine Straaler.

Omme bag sin Disk færdedes Købmand Vil-ling med spidsede Øren for at følge de forskellige, halvhøje Samtaler, der førtes mellem Bønderne rundt om i Lokalet; og hans Knæ kom til at ryste under ham, hver Gang han syntes at høre Væver Hansens Navn nævnet. Ikke des mindre glemte hverken han selv eller hans Kone — der imidlertid havde aabenbaret sig i Butikken som en smilende Sol i lyserød Sirtses Kjole — at skøtte Forret-